NYTID

·ORGAN·FOR·SOCIALISTISK·UNGDOMSFORBUND·I·DANMARK·

Nr. 8. | ABONNEMENT 35 ØRE KVARTALET | 15. April 1907. | ENKELTE NUMRE 5 ØRE | 3. Aarg.

Ulvegravene ved Port Arthur.

Udadtil.

—o—

Det kan ikke nægtes, at Militæret tilsyneladende benyttes som et Kampmiddel Nationerne imellem.

Det kan heller ikke nægtes, at Militæret under disse Kampe maa gennemgaa de mest frygtelige Lidelser. Billedet af Ulvegravene ved Port Arthur, hvor Tusinder af japanske Soldater led den grusomste Død, er et talende Bevis herfor.

Samfundsbevarende Naturer peger paa disse Kampe, naar vi taler om, at Hæren benyttes i Klassens og ikke i Nationens Interesse, og de vil med Vold have os til at tro, at det er Nationerne, der er uenige.

Maaske har Krigene en Gang haft en saadan Karakter, nu derimod er der ingen, som kan indse, hvilke Fordele f. Eks. den russiske Landarbejder eller den japanske Haandværker har haft ved den østasiatiske Krig.

De eneste, Krigen gavnede, var Kapitalisterne i det Land, der siges at have „sejret". De opnaaede et Marked for deres Handelsvarer. Og de gjorde sig til Herrer over et Folkefærd, der staar lavere end deres egne i Kultur, og som følgelig er lettere at udbytte.

Det samme Princip gaar igennem alle Kolonikrige. Boerkrigen viser kun, at England havde opdaget et Folk, der laa inde med Rigdomme, de ikke i Øjeblikket benyttede. Saa skulde det plyndres. Men den engelske Arbejder gavnede det dog ikke.

En Krig mellem Stater, der staar paa samme Kulturtrin, er kun tænkelig, naar den ene Stat i Størrelse er den anden langt overlegen. Da vil Kapitalisterne i den mægtigste Nation have Jnteresse a at underlægge sig den mindste for derved at udvide Hæren og muliggøre større Erobringstog i de halvvilde Kolonilande.

For os, der hører til Arbejderklassen, vilde en saadan Indlemmelse være ligegyldig, naar den blot ikke skete ved en Krig. Enten det ene eller det andet Lands Kapitalister udbytter os kan være ligegyldigt.

Den Ære, at blive plyndret af vore egne Landsmænd er meget tvivlsom.

Vi ser heraf, at enhver Krig, selv om den tilsyneladende føres mellem to Nationer, ikke er i Samfundets, men i Overklassens Jnteresse.

Tyskland kaldes vor Arvefjende, men Tysklands Arbejdere sendte os under Lockouten 1899 ca. 1,000,000 Kr., da de danske Rigmænd berøvede os vor Eksistens.

Hvor er Arvefjenden ?

Under Unionskonflikten i Skandinavien forrige Aar blev der erklæret Generallockout i Stockholm, og medens de svenske Patrioter forsøgte at udsulte Landets egne Børn, sendte de norske Arbejdere store Pengesummer som Støtte til deres svenske Kammerater.

Hvor var Fjenden ?

Vi ser, at der nu er andre Grændser end de nationale. Saavel Kapitalist som Arbej-

der staar internationalt forenede, og Kampen udadtil er en Kamp mellem Kapitalist og Lønarbejder.

Det trækker op.

Siden Lockouten 1899 har Arbejdskøberne ved enhver Lejlighed, selv hvor den kun **drejede sig om Bagateller, truet med paany** at kaste os ud i Arbejdsløshedens Elendighed.

De er irriterede over, at vi vedblivende forlanger Lønstigning i Forhold til den Fordyrelse, vore Fornødenheder stadig er Genstand for fra deres Side.

De tror, at de under en ny Lockout vilde være i Stand til fuldstændig at svinebinde os, naar blot denne proklameres, før vi overvinder Følgerne af den sidste.

De har opdaget, at største Parten af de allerede frembragte Varer er i deres Besiddelse, og at den af dem ophobede Kapital langt overstiger Arbejderklassens Krigskasse.

Derfor er de saa modige.

Derfor søger de ved enhver Lejlighed at sætte os Kniven for Struben.

Særlig indenfor de daarligst lønnede Fag, f. Eks. i Jærnindustrien, hvor den mindste Konflikt har været nok til at fremkalde Lockout-Trusler.

Og om Foraaret, naar vi efter Vinterens mangelfulde Fortjeneste gennemgaaende er længst nede i økonomisk Henseende, saa har Truslen lydt til alle Sider.

J Aar nøjes de ikke med at true! Indenfor flere Fag er Lock-outen erklæret, og for enkelte Fags Vedkommende er den allerede traadt i Kraft.

Skibsværftet er lukket for Smede, Snedkere, Tømrere, Malere, Arbejdsmænd ocv. Ca. 5000 Arbejdere er kastet paa Gaden. Tusinder af Familiefædre har herved mistet Muligheden for at skaffe Føden til sig og sine.

Soldater!

I forstaar, at her er det endelige Resultat ikke uden Betydning.

Vinder Kapitalisterne, da vil det sige, at Arbejderne maa fortsætte Livet i Savn og Møje.

Vinder Arbejderne, er der ingen, der tror, at nogen Kapitalist af den Grund kommer til at sulte.

Og dog — Kapitalisterne vil bruge alle Midler for at vinde. Vi kender det fra tidligere Kampe. Se blot til den for kort Tid siden afsluttede Sporvognsstrejke. Ved en kort Tid at betale store Summer for at faa Arbejdet udført, og ved at hidkalde Politiet til at beskytte dem, der i deres Elendighed var tvungne til at udføre Arbejdet, søgte de at slaa de strejkendes Krav ned.

Under denne Kamp var Politiet tilstrækkeligt, men den Kamp, der forestaar, vil sikkert blive mere alvorlig.

Det trækker op til en General-Lock-out, hvor det ene Fag ikke kan støtte det andet. Kravet om at leve i Øjeblikket bliver den væsentlige Drivkraft for de udelukkede, og Retten til Livet undskylder enhver Handling.

Det er ikke umuligt, at Militæret vil blive benyttet. Det er sket før. Men den Soldat, der selv har prøvet Nød og Elendighed, hvad enten det har været i Byen eller paa Landet, og den Soldat, der vil være med til at udrydde Klasseforskellen —, den Soldat undlader at skyde.

Forbrydelse mod Børn.

For hver Forbrydelse, vi læser om, for hvert Barnemord, hvert Tyveri, hvert Brud mod de gældende Samfundsvedtægter og Love, søger vi at forske efter de dybere Aarsager, og jo dybere vi forsker, jo mere klart kommer det til at staa for vor Bevidsthed, at Forbrydelsen, der er udført, stammer fra

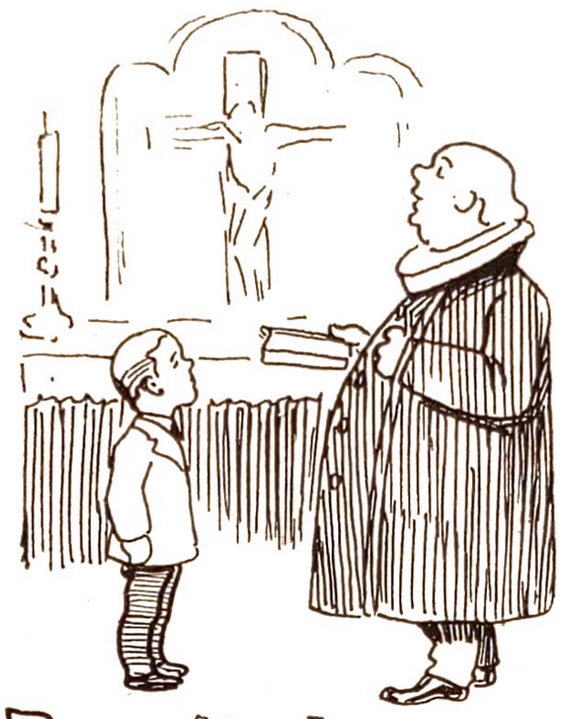

den Forbrydelse, der er begaaet mod Individet fra Barnealderen.

Religionsundervisningen med dens selvmodsigende Dogmer, dens forvirrede Syn paa Menneskets Natur, dens Dommedagstrusler, dens Usandsynligheder, der staar i saa skarp Modstrid til al sund Fornuft, dens brutale Krav om absolut Tro, kort, hele dette autoriserede Væv, der bibringes Barnet under Skin af Undervisning, er en af de

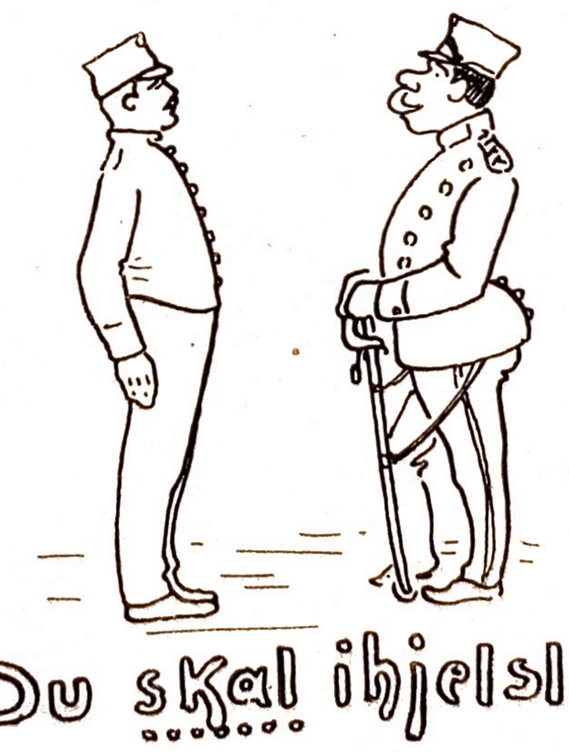

største Forbrydelser mod Barnets hele aandelige Udvikling og opretholdes derfor ogsaa af Overklassen kun for at holde Underklassen nede.

Prøv paa at røre ved denne grundfæstede Mur, og som en Flok hylende Hunde farer Samfundets Støtter løs paa den dristige og raaber: „Korsfæst ham! Korsfæst ham!"

Fik vi ikke det tydeligste Bevis herpaa ved det Møde, som Kapitalisterne og de religiøst vanvittige Samfundsbevarere for kort Tid siden afholdt for at protestere mod Vilh. Rasmussens Valg som Leder af Mellemskolen. Hvor lugtede de ikke Faren. Hvor hylede de ikke mod denne Mand, denne udprægede Naturalist, denne Forsker, som gennem aarelangt Studium er kommen til Erkendelse af, at Livet selv, Naturens store aabne Bog, er den Kilde, hvoraf Kundskaben til selve Livet skal øses. Men Overklassen ved godt, at den Dag, Religionsundervisningen tages bort fra Opdragelsen, da vil der med Forstaaelsen af Naturens Ordning rejse sig et Krav om at leve Livet.

Kammerater, søg Oplysning! Lad dens skarpe, klare Sandheder skære gennem Mudderlaget, som Religionsundervisningen har lagt paa din Hjærne, mens du var Barn.

Den lærer dig, at du ikke maa slaa ihjel, men du tvinges til at øve dig i Morderhaandværket som Soldat. Du lærer, at det er Synd at stjæle, — og du bliver selv bestjaalen fra den Dag, du fødes som Proletar. Der staar, at det er Synd at bedrive *Utugt* men den, der vokser op som en smuk Kvinde, vil alle Samfundsstøtterne betale for at begaa denne "Synd". Du lærer, at Nøjsomhed er en Dyd og Begærligheden Rod til alt ondt, og du ser det bestaaende Samfund grine ad og overse Nøjsomheden, mens Begærligheden sidder til Højbords. Du lærer kort sagt en Bunke Løgn, og derfor skal du øve din Tanke og udvikle din Forstand. kun derved kan du udslette Sporene af den Forbrydelse, Samfundet har begaaet mod din Barnehjærne.

* *

For Fædrelandets Skyld.

—o—

Nogle faa Tal giver Maalestokken for den Sum af Ulykker, Krigen 1870—71 bragte Frankrig. En moderat og yderst forsigtig fransk Historiker, Hanotaux, har nylig gjort det op. Han regner for den franske Hær alene 139,000 Døde og 143,000 Saarede og dertil et ubestemmeligt Antal Syge. 340,000 Mand indlagdes i alt paa Hospitalerne. Men dette er kun en Brøkdel af det Tab, Frankrigs Befolkning led; ved Sygdom og Svækkelse, skabt af Sult og Nød, ved Fødselstallets Formindskelse led det franske Folk et Tab, som Hanotaux beregner til 1,200,000 ialt.

Og nu Pengetabet. Hanotaux regner den franske Statskasses Tab til 15½ Milliard, det vil sige halvanden Gang det Beløb, hele Danmark og alt det, Danske ejer, er vurderet til.

Men vandt da det sejrende Tyskland Fordele, som opvejede, hvad det ofrede? 40,000 Døde og 90,000 Saarede, Hundredetusinder Syge var Tysklands Offer. Derfor fik det 5 Milliarder, ikke stort mere, end Krigen kostede Tysklands Statskasse.

Lad os forsøge at kalde frem for vor Bevidsthed den Sum af Lidelser, disse Tal er

Maalestok for, man tænke sig Smerten for dem, der led af Sult og Saar, Angsten og Sorgen for det hele Folk, hvor der næppe var et Menneske, der ikke begræd en Slægtnings eller Vens unaturlige Død.

Og hvor maa man ikke harmes over Kejsere, Konger, Gejstlige, Officerer, Diplomater og Politikere, alle som endnu forsøger at vedligeholde Hadet mellem Nationerne, som raaber paa Kriger- og Nationalære, Æresbegreber, der trodser al menneskelig Følelse, som, medens Tusinder dør af Sult, bruger Nationens Penge til Anskaffelse af Kirgsmateriel, som, uden at tage Hensyn til Krigens Rædsler, udsender den ene Krigstrusel efter den anden...

Og altsammen er det selvfølgelig kun for Fædrelandets Skyld. —

✠ ✠

Et Forslag.

Strængt taget er det ikke vor Opgave at prædike det 5te Bud: "Du skal ikke ihjelslaa", men alligevel, naar vi ser Præsternes ynkelige Stilling, fristes vi dertil.

Præsterne lønnes nu af Staten for at prædike Kristendom, men samme "kristne" Stat lønner ogsaa Officerer, som skal lære Landets unge Mænd den bedste Maade at slaa Mennesker ihjel paa — altsaa at synde mod det 5te Bud i en ganske eftertrykkelig Grad. —

Præsterne maa selvfølgelig tage Hensyn hertil, og rette Forkyndelsen af Budet herefter, thi at prædike mod Jnstitutioner, som Staten opretholder vilde være Ruin for dem. De kunde jo risikere at miste baade Kjole og Krave, ja endog komme i "Forbedringshuset", dersom de vovede noget saadant.

Derfor for at lyde Statens Lov, fortolker de Moses Lov saaledes, "at Massemord i Statens Tjeneste ikke er syndigt" — tværtimod.

Militarismen er en Institution, som de gerne velsigner, — kortsagt — de er Militærsamfundets ydmyge Tjenere og tør derfor ikke forkynde det 5te Bud i dets Konsekvenser.

Vi vil derfor foreslaa Præsterne, at de for Fremtiden overlader os Forkyndelsen af dette Bud. Vi kan bedre gøre det, fordi vi jo intet, hverken Kjole eller Embede, har at miste derved.

Fra en Invalid.

Vi har modtaget følgende:

Et af Eders Opraab kom mig for nylig i Hænde, og lad mig straks sige, at jeg læste det med største Interesse. Jeg tilhører, som I, Arbejderklassen og har tænkt meget over Militarismen. Jeg er nemlig Veteran fra 64 og mistede i Krigen et af mine Ben; men jeg maa ærlig tilstaa, at før den Tid fandt jeg det ganske i sin Orden, at det var skønt at slaas for Fædrelandet; men Livet lærte mig siden at skifte Mening.

De véd, hvorledes en Mand en Gang har sagt: „Sit Fædreland skylder man alt, hvad man kan udrette". Denne Frase, denne Løgn indpoder man Børnene i Skolen, ja, man gaar saa vidt, at man endog forherliger dem, der har myrdet og slaaet ihjel. Massemorderne Niels Juel og Tordenskjold fremstilles som Helte, som Fædrelandets værdige Sønner, alt medens den barnlige Fantasi rives med af de koglende Ord.

Ogsaa jeg har som Barn hørt disse Løgne, og jeg troede dem, indtil Dagen kom, da jeg i Krigen ved Tabet af mit ene Ben blev overbevist om, at al Talen om at kæmpe og dø for Fædrelandet var raa og grusom.

Tænk paa mig — Stakkel, som jeg er — og I vil forstaa, hvor usselt et Liv jeg lever. Og Fædrelandets Kærlighed til mig er ikke større, end at jeg endnu den Dag i Dag maa tigge for ikke at lide ligefrem Nød.

Det er Rædslerne efter Krigen; men paa Slagmarken er de ikke mindre. Jeg glemmer aldrig, hvorledes mine Kammerater segnede om en efter en. Stumper af Arme og Ben laa strøet rundt om paa Valpladsen, og de Saaredes fortvivlede Skrig og Jamren fortalte om de frygteligste Lidelser. Det var unge, friske og spændstige Legemer, der sønderdeltes. Heldigst stillede var alle de, der blev skudt ned og døde med det samme.

Jeg forbandede de fordømte Tyskere; men ved at tænke mig om, saa jeg jo, at jeg selv var ikke bedre. Kraftige og sunde Mennesker havde jeg skudt til Maals efter, som om det kun var ufølsomme Papskiver, mine Kugler skulde bore sig ind i. Jeg havde troet at gøre min Pligt, men nu saa jeg mig selv som den usleste Forbryder. Jeg var en Morder, vidste ikke engang, hvor mange Menneskers Livslykke jeg havde ødelagt.

Men fra det Øjeblik, alt dette blev mig klart, sendte jeg mine Kugler i Luften, og jeg opfordrede mine Kammerater til at gøre det samme.

Hvor længe Slaget varede, véd jeg ikke; bevidstløs blev jeg kørt paa Hospitalet; men aldrig glemmer jeg det frygtelige Syn, da jeg vaagnede og saa mig selv som en elendig og hjælpeløs Stakkel. Og jeg begyndte at spørge mig selv, hvad jeg havde kæmpet for. Fædrelandets Jord ejede jeg ikke en Tomme af, og selv om jeg ogsaa virkelig havde ejet nogle Tønder Land, var da denne sorte Muld værd at ofre Livet eller sin Førlighed for? Nej! Var det da Sproget, disse forskellige Lyde, som jeg til daglig frembragte, jeg havde kæmpet for? Var det for vedblivende at faa Lov til at sige: Hest, Hus, Gaffel, Kniv osv. paa Dansk, at jeg havde ofret mit ene Ben? Jeg maatte svare nej! Havde jeg før Krigen faaet Valget: enten skal du tale Tysk herefter eller ogsaa skal du være Krøbling for Resten af dit Liv, da havde jeg valgt at lære det fremmede Sprogs Lyde.

Og se engang, hvorledes Prinser og Fyrster skifter Fædreland og Religion lige saa let, som naar vi andre om Søndagen skifter Linned. De siger selv (Kong Haakon), at deres Fædreland er der, hvor de har det bedst. Her er noget for den store Arbejderklasse at lære.

— — Mens jeg laa paa Hospitalet, kom der ogsaa en Præst for at trøste mig. Jeg havde gjort min Pligt, sagde han, og Gud vilde nok hjælpe mig til at bære min Ulykke, og det maatte være mig en Trøst, at jeg havde ofret mig for Fædrelandet, den Gang det var i Fare.

Saaledes talte denne Løgner; han var fræk nok til at rose mig, fordi jeg havde

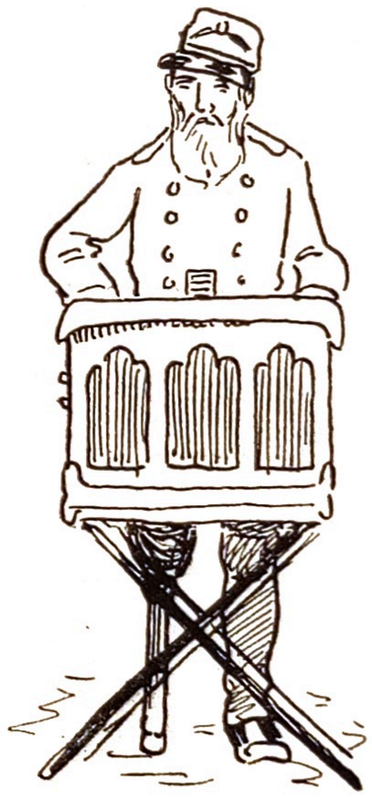

været med til at myrde paa Kommando. ham vil jeg hade og foragte til min Død. —

Ja, jeg taler mig varm, naar jeg kommer til at tænke paa alt dette. Men det véd jeg, havde jeg den Gang været saa klog som nu, da havde jeg nægtet at gaa i Krig. Nu har jeg kun det Haab tilbage, at Ungdommen tilsidst i Tusindtal vil nægte at gøre Soldatertjeneste, thi først da er Militarismen og dermed Krigen gjort umulig.

Hold I kun ud i jer Kamp. Lad jer aldrig skræmme tilbage. Jert Maal er stort og ædelt. Saml Soldaterne om jer. Bliv deres fortrolige Kammerater. Lær dem at se ud over Grænsepæle og Sprog, lær dem saa

stor Respekt for Livet, saa de aldrig paa nogen Maade vil være dets Ødelægger, og lær dem først og sidst, at Militarismen er Overklassens brutaleste Værn mod hele den arbejdende Klasse. Og vedbliv saa at være lige begejstrede og lige offervillige, da vil jert Indlæg i Fredens Tjeneste blive langt det største.

En Veteran fra 64.

✠ ✠

Hvorfor ikke straks?

Vi plejer at uddele vore antimilitaristiske Opraab den Dag, Militæret møder. I Aar uddelte vi paa denne Dag kun en lille Løbeseddel, hvori vi opfordrede Soldaterne til at søge „de unge Socialister"s Læsestue og undgaa „Kristelig Forening for unge Mænd".

Grunden dertil er let forstaaelig. Det er ikke vor Opgave at komme i Kamp med Politiet, naar vi blot — alligevel — kan faa dem, vi søger, i Tale.

Den Dag Soldaten møder, stiller Politiet samtidig ved Banegaarden og ved Kasernen med stræng Ordre fra de overordnede om at indfange enhver, der vover at tale et fornuftigt Ord til den vordende „Fædrelandsforsvarer".

Al Fornuft maa nødvendigvis stænges ude. Ved at høre, at andre havde samme Mening, som de selv har om Kongens — eller rettere „Kejserens — nye Klæder", kunde de gærne allesammen udbryde, at det Hele er Blændværk.

Ogsaa i Aar var Politiet mødt for at slaa et Slag for Fædrelandet, og det benyttede selvfølgelig Lejligheden til paa en temmelig raa Maade at overfalde Uddelerne af Løbesedlerne og anholde en Del af disse.

Efter at Løbesedlens Indhold var undersøgt, nægtede dog de Menige at fortsætte Anholdelserne, medens de overordnede fastholdt den givne Befaling.

Naar vort Oplysningsarbejde maa foregaa under slige Forhold, vil der samtidig være svaret paa, hvorfor vi ikke i Aar uddelte vort Opraab paa Indkaldelsesdagen.

Vi benytter os af det mest gunstige Øjeblik; Soldaterne bliver jo ikke hjemsendt straks, og vi har hverken Raad eller Lyst til at trykke Opraab, som Politiet røver fra os, før de naar Bestemmelsesstedet.

✱

Hunden er løs.

—o—

Privatejendommen beskyttes.

Laase, personlig Vagt, lumske Fælder og lignende staar som et urokkeligt Skærmbrædt foran enhver — ja selv den ubetydeligste Vareophobning.

Den tirrede, halvsultne Hund dresseres til at staa Vagt, og hvor Dressuren mangler, bliver den lænket til eller lukket inde ved den kære, kære Ejendom, og ve den fattige Djævel, der vover at stikke Fingrene for nær indtil den

Vi kender alle Plakaten: „Hunden er løs." Paa Lagerporte og ved Oplagspladser griner den os i Møde og fremkalder en haanlig Latter hos den natlige Vandrer, der ikke ejer en Brødskorpe. Her foregaar der intet „Tyveri" uden ved at bespise Hunden og derved skaffe sig Adgang til de gemte Goder. —

Øges Varelageret yderligere, forbedres Beskyttelsesmidlerne i samme Grad. Politiet tager her en fremskudt Stilling som Storkapitalistens Pladshund. Det er ikke endt med, at de ved Hjælp af Knipler og Stave danner et kraftigt Værn; men ved „Stød i Fløjten" stiller Reserven, den staaende Hær, til Raadighed, og den er i Stand til — saalænge Næveretten gælder — at

lægge Baand paa alle dem, der ikke mener, at nogle har større Ret til Samfundsgoderne end andre.

Militæret med Politiet i Spidsen danner saaledes Hovedet paa det Uhyre, der skal beskytte den lovbundne Uretfærdighed.

Og derfor taler vi til Militæret, til Hovedet; thi det er ikke umuligt, at det kan tales til Fornuft.

✱

Den antimilitaristiske Agitatton.

—o—

I alle —Lande drives den antimilitaristiske Agitation. Norges socialdemokratiske Ungdomsforbund har ved et Massemøde, som for nylig er afholdt i Bergen, vedtaget følgende Resolution:

„Et Folkemøde, sammenkaldt af Bergens socialdemokratiske Ungdomslag, udtaler, at Socialdemokrater ikke bør gøre sig til Medskyldige i den Forbrydelse at lære sig til at myrde deres Klassefæller, og i Overensstemmelse hermed nægte at udføre nogen som helst Militærtjeneste."

Vi skal i de kommende Numre af „Ny Tid" bringe Beretninger fra de øvrige Lande.

Vor Bevægelse

København. Centralafdelingen holder Møde hver Onsdag, Læsestuen, Murergade 3. Formand: K. Kern, Læsestuen, Murergade 3, København N.

København. Afd. V. holder Møde hver Tirsd. Forsamlingsbygningen, Enghavevej 40. Formand L. Jeppesen, Dybbølsgade 26, København V.

København. Afd. C. holder Møde hver Torsdag Forsamlingsbygningen, Kløvermarksvej. Formand Robert Madsen, Fischersgade 4, 4. S., København S.

Kastrup. Socialistisk Ungdomsforening. Formand F. Malming, „Rosendal", Kastrup.

Glostrup Afdeling holder Møde hver Fredag i Afholdshjemmet. Formand Sofus Larsen, Kirkebergallé 8, Glostrup.

Taastrup Afdeling. Formand Axel J. Christiansen Læsestuen, Akasiavej, Taastrup.

Køge. Socialistisk Ungdomsforening. Formand: Alfr. Larsen, Nørregade, Køge.

Herfølge. Socialistisk Ungdomsforening. Formand: Søren Hansen, Herfølge pr. Køge.

Thisted. Socialistisk Ungdomsforening. Formand: Axel Jensen, Adr.: G. P. Hyldahl, Havnen, Thisted.

Aarhus. Socialistisk Ungdomsforening. Formand: Holger Drachmann, Borupsgade 22, Aarhus.

Samsø. Socialistisk Ungdomsforening. Formand: Alfred Alfast, Tranebjerg.

Vassingerød. Socialistisk Ungdomsforening. Formand: J. P. Hansen, Adr.: Afholdshjemmet, Lynge Mark pr. Lillerød.

Socialistisk Ungdomsforbunds Adresse er: Murergade 3, 1. Sal, København.

„NY TID"s Ekspedition. Adresse: Murergade 3, 1. Sal, København. Forretningsfører Jul. Frederiksen.

„NY TID"s Redaktion. Adresse: Murergade 3, 1. Sal, København.

Alle socialistische und anarkistiche Blätter werden ersucht Tausch Exemplare an „Ny Tid", Murergare 3, Kopenhagen, zu senden.

Nols demandons a toutes les gazettes socialistes et anarchistes d'envoyer exemplaires d'échange à l'adresse: „Ny Tid", Murergade 3, Copenhague.

All communications, exchanges etc. for „Ny Tid" are to be adressed to „Ny Tid", Murergade 3, Copenhagen.

„NY TID"

Socialistisk Ungdomsforbunds Organ, udkommer i firesidet Format den 1ste og 15de i hver Maaned.

Agitér for dets Udbredelse.

„Ny Tid" koster kun 35 Øre Kvartalet (Postpenge **iberegnet**) og kan bestilles paa alle Postkontorer. Forhandlere faar Rabat.

ENHVER SOLDAT
er gratis Abonnent paa „Ny Tid" ved selv at afhente det Murergade 3.

Udgivet af
Socialistisk Ungdomsforbund i Danmark.
Redaktion:
J. Back og *Mikkel Christensen* (sidstnævnte ansvarhavende).
Trykt hos C. Winther, Pustervig 6.